

Rolnummer 5602
Arrest nr. 17/2014 van 29 januari 2014

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag betreffende de artikelen 6.1.7 en 6.1.46 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, gesteld door de Rechtbank van eerste aanleg te Turnhout.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters A. Alen en J. Spreutels, de rechters J.-P. Snappe, E. Derycke, T. Merckx-Van Goey en T. Giet, en, overeenkomstig artikel 60*bis* van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, emeritus voorzitter M. Bossuyt, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van emeritus voorzitter M. Bossuyt,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* * *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging*

Bij vonnis van 25 februari 2013 in zake Gustaaf Van De Weyer tegen Leon Snyers en anderen, waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 1 maart 2013, heeft de Rechtbank van eerste aanleg te Turnhout de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schenden de artikelen 6.1.7 en 6.1.46 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre een veroordeelde die geen eigenaar meer is van het betrokken onroerend goed zonder voorafgaand positief advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid kan overgaan tot uitvoering van een herstelmaatregel waartoe hij werd veroordeeld tegen de actuele eigenaar die niet veroordeeld werd, terwijl de uitvoering van dezelfde herstelmaatregel door de stedenbouwkundige inspecteur of het college van burgemeester en schepenen slechts kan worden opgestart nadat de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid daartoe een voorafgaand positief advies heeft verleend ? ».

Memories zijn ingediend door :

- Gustaaf Van De Weyer, wonende te 2275 Lille, De Blokken 6;
- de Vlaamse Regering.

Op de openbare terechtzitting van 11 december 2013 :

- zijn verschenen :
 - . Mr. M. Roets, advocaat bij de balie te Turnhout, voor Gustaaf Van De Weyer;
 - . Mr. P. Van Orshoven en Mr. B. Martel, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Vlaamse Regering;
- hebben de rechters-verslaggevers E. Derycke en J.-P. Snappe verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

Voor de verwijzende rechter is een geschil aanhangig tussen, enerzijds, Gustaaf Van De Weyer, eiser, en, anderzijds, Leon Snyers, Josepha Berckvens, de gemeente Lille en de stedenbouwkundige inspecteur, verweerders.

Leon Snyers en Josepha Berckvens waren eigenaar van een onroerend goed op het ogenblik dat de correctionele kamer van de Rechtbank van eerste aanleg te Turnhout bij vonnis van 9 februari 1976 een herstelmaatregel heeft uitgesproken, meer bepaald het bevel een houten zomerhuis en een houten bergplaats af te breken. Inmiddels is Gustaaf Van De Weyer eigenaar van dat onroerend goed geworden. De verjaring, in

voorkomend geval op 19 mei 2006, van het recht van de gemeente Lille en van de stedenbouwkundige inspecteur om de uitvoering van het voormelde vonnis van 9 februari 1976 te eisen, werd gestuit door de betekening van dat vonnis op 18 mei 2006, op instructie van de stedenbouwkundige inspectie, aan Leon Snyers en Josepha Berckvens.

Gustaaf Van De Weyer vordert in hoofdorde dat aan alle verweerders - de beide toenmalige eigenaars ten aanzien van wie de herstelmaatregel werd uitgesproken, de betrokken gemeente en de stedenbouwkundige inspectie - het verbod zou worden opgelegd om tot de uitvoering van het vonnis van 9 februari 1976 over te gaan. In ondergeschikte orde vordert hij dat de verwijzende rechter een prejudiciële vraag over de artikelen 6.1.7 en 6.1.46 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna : VCRO) zou stellen.

De verwijzende rechter stelt vast dat op grond van artikel 6.1.46 van de VCRO de gemeente Lille en de stedenbouwkundige inspectie slechts tot het ambtshalve uitvoeren van een herstelmaatregel kunnen overgaan wanneer de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid daartoe voorafgaandelijk een positief advies heeft verleend.

Gustaaf Van de Weyer meent dat de voormelde bepalingen van de VCRO de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schenden, doordat Leon Snyers en Josepha Berckvens zonder dat advies tot uitvoering van de herstelmaatregel kunnen overgaan, dit in tegenstelling tot de betrokken gemeente en de stedenbouwkundige inspectie. Hij voegt daaraan toe dat de stedenbouwkundige inspectie Leon Snyers onder druk zet om tot uitvoering over te gaan door een wettelijke hypotheek op zijn onroerende goederen te nemen.

De gemeente Lille en de stedenbouwkundige inspectie daarentegen zijn van oordeel dat het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie niet is geschonden, vermits Leon Snyers en Josepha Berckvens correctioneel werden veroordeeld om tot herstel over te gaan, zodat er geen reden zou zijn om hen alsnog op te leggen advies te vragen.

Volgens de verwijzende rechter volstaat die argumentatie niet om te besluiten dat er klaarblijkelijk geen schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet zou zijn. Immers, indien Leon Snyers en Josepha Berckvens thans nog eigenaar zouden zijn, zouden de gemeente Lille en de stedenbouwkundige inspectie slechts tot uitvoering van de herstelmaatregel kunnen overgaan na positief advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid, ook al werden Leon Snyers en Josepha Berckvens tot herstel veroordeeld. Het loutere feit dat zij correctioneel werden veroordeeld, zou alsdan geen afbreuk doen aan het vereiste om advies te vragen. Vervolgens stelt de verwijzende rechter de voormelde prejudiciële vraag.

III. *In rechte*

- A -

Standpunt van Gustaaf Van De Weyer

A.1. Gustaaf Van De Weyer, eisende partij in het bodemgeschil, wijst erop dat eind 2005 de Hoge Raad voor het Herstelbeleid (thans de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid) actief werd om de rechtsonderhorige beter te beschermen tegen het soms al te drieste optreden van de stedenbouwkundige inspectie. Sedertdien moest de stedenbouwkundige inspectie voor de ambtshalve uitvoering van een herstelmaatregel de voorafgaande toelating van de Hoge Raad verkrijgen. Die verplichting gold aanvankelijk niet voor de ambtshalve uitvoering door het college van burgemeester en schepenen. Bij decreet van 27 maart 2009 « tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid » werd artikel 153, tweede lid, van het decreet van 18 mei 1999 (thans artikel 6.1.46, tweede lid, van de VCRO) in die zin aangepast dat ook het college van burgemeester en schepenen eerst na het verkrijgen van een positief advies van de Hoge Raad tot het opstarten van een ambtshalve uitvoering kan overgaan.

Het ziet ernaar uit dat de stedenbouwkundige inspectie zich te dezen poogt te onttrekken aan de duidelijk geformuleerde wil van de decreetgever om de uitvoering van herstelmaatregelen afhankelijk te stellen van de voorafgaande beoordeling door de Hoge Raad. In het bodemgeschil wordt de uitvoering immers niet gepland door de stedenbouwkundige inspectie of door het college van burgemeester en schepenen, ten aanzien van wie

de beginselen van behoorlijk bestuur gelden, maar door de oorspronkelijke eigenaars die tot herstel werden veroordeeld. In dat geval geldt de adviesplicht des te meer, nu de oorspronkelijke eigenaars, niet gebonden door enig beginsel van behoorlijk bestuur, tot uitvoering willen overgaan om de enkele reden dat zij een doorhaling van de wettelijke hypotheek op hun onroerende goederen beogen.

Verwijzend naar de parlementaire voorbereiding van het voormelde decreet van 27 maart 2009 betoogt Gustaaf Van De Weyer dat de in het geding zijnde bepalingen het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie schenden. Er valt immers niet in te zien waarom een voorafgaande toetsing door de Hoge Raad niet zou zijn vereist indien het herstel wordt uitgevoerd door de veroordeelde, vroegere eigenaar, zijnde een particulier, die bovendien niet gehouden is tot een beoordeling van die uitvoering op grond van het algemeen belang en van een goede (plaatselijke) ruimtelijke ordening.

Standpunt van de Vlaamse Regering

A.2. De verwijzende rechter vergelijkt de stedenbouwkundige inspecteur of het college van burgemeester en schepenen, enerzijds, met een veroordeelde die geen eigenaar meer is van het betrokken onroerend goed, anderzijds. Alleen de stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen dienen over een voorafgaand positief advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid te beschikken alvorens een door een rechter uitgesproken herstelmaatregel ambtshalve te kunnen uitvoeren.

Dat verschil in behandeling is redelijk verantwoord. Uit het arrest nr. 14/2005 van 19 januari 2005 en de parlementaire voorbereiding van het decreet van 27 maart 2009 blijkt dat de decreetgever beoogde de uniforme en billijke ambtshalve uitvoering van vonnissen en arresten te bevorderen door administratieve overheden die herstelmaatregelen ambtshalve kunnen uitvoeren, op het grondgebied waarvoor zij territoriaal bevoegd zijn, aan een adviesverplichting te onderwerpen, opdat hun voornemen om ambtshalve uit te voeren vooraf nogmaals kan worden getoetst aan het gelijkheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel door een ander (advies)orgaan van het actief bestuur. Het advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid is niet ingevoerd als een bijkomende voorwaarde voor de uitvoering van een herstelmaatregel door een beklaagde - en dus een partij voor de strafrechter - die door een rechter tot een herstelmaatregel werd veroordeeld. De veroordeelde dient de herstelmaatregel uit te voeren op grond van zijn rechterlijke veroordeling en niet, zoals dat het geval is met de stedenbouwkundige inspectie en met het college van burgemeester en schepenen, op grond van een « ambtshalve » initiatief dat moet worden genomen met inachtneming van het algemeen belang, de goede ruimtelijke ordening, het gelijkheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

In dat verband is het, anders dan in de verwijzingsbeslissing wordt gesuggereerd, volstrekt irrelevant of de betrokkene die tot een herstelmaatregel werd veroordeeld al dan niet de huidige eigenaar is van het onroerend goed waarop die herstelmaatregel betrekking heeft. De veroordeelde dient nooit een voorafgaand positief advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid te verkrijgen alvorens te kunnen overgaan tot het herstel waartoe hij werd veroordeeld, zowel wanneer hij op het ogenblik van de uitvoering van de herstelmaatregel de eigenaar is als wanneer hij dat niet (meer) is. De stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen daarentegen dienen steeds een voorafgaand positief advies van de Hoge Raad te verkrijgen, ongeacht de vraag of de beklaagde die tot de herstelmaatregel werd veroordeeld al dan niet nog de eigenaar is.

Dat de huidige eigenaar kan worden geconfronteerd met de gevolgen van een herstelmaatregel die tegen de toenmalige eigenaar werd uitgesproken, vloeit niet voort uit de in het geding zijnde bepalingen, maar uit de aard van de herstellvordering, die volgens de vaste rechtspraak van het Hof van Cassatie een « zakelijk karakter » heeft. Dat zakelijk karakter verantwoordt dat de gevolgen van een herstelmaatregel in voorkomend geval ook kunnen gelden voor personen die het oorspronkelijke misdrijf niet hebben gepleegd, maar het, bijvoorbeeld, louter in stand hebben gehouden. Meer algemeen kan een herstelmaatregel die van zodanig onpersoonlijke aard is en in de praktijk *erga omnes* werkt, niet strijdig zijn met het gelijkheids- en niet-discriminatiebeginsel. Wat het zakelijke karakter van de herstelmaatregel betreft, verwijst de Vlaamse Regering nog naar het arrest nr. 2/2011 van 13 januari 2011.

Ten slotte merkt de Vlaamse Regering op dat, indien de decreetgever de uitvoering van een herstelmaatregel, door een partij die reeds tot een herstelmaatregel werd veroordeeld, bijkomend nog afhankelijk had willen maken van een verplicht, voorafgaand te verkrijgen gunstig advies van de Hoge Raad, de decreetgever zich dan mogelijk op het terrein van de rechterlijke organisatie zou hebben begeven, waarvoor in beginsel de federale wetgever bevoegd is. Los van de bevoegdheidsverdeling ter zake, is het alleszins niet

kennelijk onredelijk dat de eigenaar die de stedenbouwkundige inbreuk daadwerkelijk heeft begaan en tot een herstelmaatregel werd veroordeeld, vervolgens dat vonnis of dat arrest kan uitvoeren zonder dat hij daarvoor eerst nog het positieve advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid dient te verkrijgen, precies gelet op de eerdere rechterlijke veroordeling.

- B -

B.1. De prejudiciële vraag heeft betrekking op de artikelen 6.1.7 en 6.1.46 van de bij besluit van de Vlaamse Regering van 15 mei 2009 gecoördineerde Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna : VCRO).

Die bepalingen maken deel uit van titel VI (« Handhavingsmaatregelen »), hoofdstuk I (« Strafbepalingen »), afdeling 4 (« Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid ») en afdeling 6 (« Uitvoering van de rechterlijke uitspraak »), van de VCRO.

Artikel 6.1.7 van de VCRO bepaalt :

« De stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen kunnen slechts overgaan tot het inleiden van een herstellvordering voor de rechter of tot het ambtshalve uitvoeren van een herstelmaatregel, wanneer de Hoge Raad [voor het Handhavingsbeleid] daartoe voorafgaandelijk een positief advies heeft verleend ».

Artikel 6.1.46 van de VCRO bepaalt :

« Voor het geval dat de plaats niet binnen de door de rechtbank gestelde termijn in de vorige staat wordt hersteld, dat het strijdige gebruik niet binnen die termijn wordt gestaakt of dat de bouw- of aanpassingswerken niet binnen deze termijn worden uitgevoerd, beveelt het vonnis van de rechter, vermeld in de artikelen 6.1.41 en 6.1.43, dat de stedenbouwkundige inspecteur, het college van burgemeester en schepenen en eventueel de burgerlijke partij, ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien.

Onverminderd artikel 6.1.10, tweede lid, kan de stedenbouwkundige inspecteur of het college van burgemeester en schepenen eerst na het verkrijgen van het positief advies, vermeld in artikel 6.1.7, overgaan tot het opstarten van een ambtshalve uitvoering. Voor de toepassing van dit lid wordt onder het opstarten van een ambtshalve uitvoering verstaan :

1° hetzij het aanvatten van een gunningsprocedure tot aanwijzing van een particulier die het vonnis of het arrest zal uitvoeren;

2° hetzij het schriftelijk of mondeling belasten van een particulier, binnen een raamovereenkomst, tot uitvoering van het vonnis of het arrest;

3° hetzij het geven van de nodige instructies aan een ambtenaar of een dienst tot uitvoering van het vonnis of het arrest.

De overheid of de particulier die het vonnis of arrest uitvoert, is gerechtigd om de materialen en voorwerpen afkomstig van de herstelling van de plaats of van de staking van het strijdig gebruik te verkopen, te vervoeren en te verwijderen.

De overtreder die in gebreke blijft, is verplicht alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen, te vergoeden op vertoon van een staat, opgesteld door de overheid, vermeld in het tweede lid, of begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter in de burgerlijke rechtbank.

De verjaring van de herstelmaatregel neemt een aanvang vanaf het verstrijken van de termijn die de rechtbank, overeenkomstig artikel 6.1.41, § 1, laatste lid, bepaalde voor de tenuitvoerlegging ervan ».

Artikel 6.1.7 van de VCRO is bij de coördinatie overgenomen uit artikel 148/2 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (hierna : DRO).

Artikel 6.1.46 van de VCRO is bij de coördinatie overgenomen uit artikel 153 van het DRO.

B.2.1. Bij het decreet van 4 juni 2003 houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft, werd voorzien in het optreden van de toenmalige Hoge Raad voor het Herstelbeleid, bij wege van een voorafgaand eensluidend advies, vóór de ambtshalve uitvoering door de stedenbouwkundige inspecteur, van een vonnis of een arrest waarbij een herstelmaatregel werd uitgesproken.

Bij zijn arrest nr. 14/2005 van 19 januari 2005 en zijn arrest nr. 5/2009 van 15 januari 2009 heeft het Hof de doelstelling van de decreetgever dienaangaande in herinnering gebracht.

In het laatstvermelde arrest omschrijft het Hof die doelstelling als volgt :

« B.3. Bij decreet van 4 juni 2003 ‘ houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft ‘ heeft de Vlaamse decreetgever, met het oog op de coherentie van het herstelbeleid bij inbreuken op de regelgeving inzake ruimtelijke ordening, een gewestelijke adviesraad voor de

handhavingsmaatregelen opgericht - de Hoge Raad voor het Herstelbeleid - omdat de behoefte werd aangevoeld ‘aan een autonoom en onafhankelijk orgaan, los van politieke beïnvloeding, dat de beslissingen van de gewestelijke stedenbouwkundig inspecteur evalueert en toetst aan het gelijkheids- en redelijkheidsbeginsel’ (*Parl. St.*, Vlaams Parlement, 2002-2003, nr. 1566/1, p. 7).

[...]

B.4.3. In de fase na een rechterlijke veroordeling, meer bepaald wanneer de stedenbouwkundige inspecteur tot ambtshalve uitvoering van de door de rechter bevolen herstelmaatregel wenst te doen overgaan bij ontstentenis van uitvoering door de veroordeelde zelf, heeft het vereiste eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid onder meer betrekking op het tijdstip en de nadere uitvoeringsmaatregelen van die maatregel (*Parl. St.*, Vlaams Parlement, 2002-2003, nr. 1566/7, pp. 8-9).

Het was de bedoeling van de wetgever om ‘een uniforme en billijke ambtshalve uitvoering van arresten en vonnissen’ te verwezenlijken (*Parl. St.*, Vlaams Parlement, 2002-2003, nr. 1566/7, p. 39) en de Hoge Raad voor het Herstelbeleid te laten evalueren en onderzoeken of het gebruik dat de stedenbouwkundige inspecteur beoogt te maken van de hem door de rechter gegeven machtiging, geschiedt met inachtneming van de beginselen van gelijkheid en redelijkheid (*ibid.*, p. 7).

Die bevoegdheid van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid gaat niet zover dat zij de uitvoering als zodanig van rechterlijke beslissingen in de weg zou kunnen staan, wat in strijd zou zijn zowel met het fundamenteel beginsel van de Belgische rechtsorde volgens hetwelk de rechterlijke beslissingen alleen door de aanwending van rechtsmiddelen kunnen worden gewijzigd, als met de bevoegdheidverdelende regels ».

B.2.2. Bij het decreet van 27 maart 2009 tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid werd bepaald dat, naast de stedenbouwkundige inspecteur, ook het college van burgemeester en schepenen eerst na het verkrijgen van het positieve advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid - de hervormde Hoge Raad voor het Herstelbeleid - tot het opstarten van een ambtshalve uitvoering kan overgaan.

De parlementaire voorbereiding vermeldt dienaangaande :

« De Hoge Raad is belast met het uitbrengen van een verplicht advies op verzoek van hetzij de stedenbouwkundige inspecteur, hetzij een college van burgemeester en schepenen, voorafgaand aan het instellen van een herstellvordering of het ambtshalve uitvoeren van een herstelmaatregel door de stedenbouwkundige inspecteur of het college van burgemeester en schepenen van de gemeente waarbinnen het betreffende misdrijf werd gepleegd.

Deze bevoegdheid sluit aan bij de huidige bevoegdheden van de Hoge Raad, met dien verstande dat voor de ambtshalve uitvoering op gemeentelijk niveau vandaag géén advies nodig is (*cfr.* artikel 153, tweede lid, DRO). [...]

Het is [...] vanuit het oogpunt van het subsidiariteitsbeginsel niet in te zien waarom gemeenten niet zouden (kunnen of moeten) overgaan tot de ambtshalve uitvoering van herstellvonnissen. De (gemeentelijke) overheid heeft dan wel een beoordelingsmarge om al dan niet over te gaan tot ambtshalve uitvoering, in functie van wat in het algemeen belang en de plaatselijke ordening nodig lijkt, toch moet die beleidsvrijheid op een redelijke manier worden uitgeoefend. Het is bijgevolg niet ondenkbaar dat de beslissing de ambtshalve uitvoering uit te stellen, onrechtmatig kan zijn of worden omdat zo een uitstel niet te verzoenen valt met enige redelijke opvatting over wat het algemeen belang in dat concrete geval vereist.

In het licht van het gelijkheidsbeginsel is het dan ook evident om de ambtshalve uitvoering van herstellvonnissen door de gemeenten aan de toetsing door de Hoge Raad te onderwerpen. Zulks kan de transparantie van het herstelbeleid slechts ten goede komen » (*Parl. St.*, Vlaams Parlement, 2008-2009, nr. 2011/1, p. 256).

B.3. De prejudiciële vraag heeft betrekking op het verschil in behandeling tussen, enerzijds, een veroordeelde die geen eigenaar meer is van het betrokken onroerend goed en, anderzijds, de stedenbouwkundige inspecteur of het college van burgemeester en schepenen. In tegenstelling tot die laatsten, dient de veroordeelde die geen eigenaar meer is van het betrokken onroerend goed, niet over een voorafgaand positief advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid te beschikken, alvorens een door een rechter uitgesproken herstelmaatregel uit te voeren.

B.4.1. Met de in het geding zijnde bepalingen beoogde de decreetgever, zoals in B.2 in herinnering is gebracht, een uniforme en billijke ambtshalve uitvoering van rechterlijke beslissingen door de stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen die ambtshalve herstelmaatregelen kunnen uitvoeren aan een voorafgaande adviesverplichting van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid te onderwerpen. Aldus kan de wil van de voormelde administratieve overheden om tot ambtshalve uitvoering van de herstelmaatregel over te gaan, vooraf door een onafhankelijk adviesorgaan van het actief bestuur afhankelijk worden gemaakt van een voorgaande toetsing aan het gelijkheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Het verplichte voorafgaande positieve advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid is evenwel niet ingevoerd als een bijkomende voorwaarde voor een beklagde die door de strafrechter tot een herstelmaatregel is veroordeeld om tot uitvoering

ervan over te gaan. De veroordeelde dient de herstelmaatregel wegens een rechterlijke beslissing uit te voeren en niet, zoals in het geval van de stedenbouwkundige inspecteur of het college van burgemeester en schepenen, wegens een ambtshalve genomen initiatief waaraan de inachtneming van het algemeen belang, de goede ruimtelijke ordening, het gelijkheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel ten grondslag liggen.

B.4.2. Daaraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat degene die tot een herstelmaatregel werd veroordeeld, - op het ogenblik van de uitvoering van de herstelmaatregel – niet de eigenaar is van het onroerend goed waarop die herstelmaatregel betrekking heeft. De omstandigheid dat de veroordeelde al dan niet nog eigenaar is, is te dezen niet relevant: degene die tot een herstelmaatregel werd veroordeeld, dient geen voorafgaand positief advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid te verkrijgen alvorens tot uitvoering van de herstelmaatregel te kunnen overgaan, ongeacht het feit of de betrokkene op het ogenblik van de uitvoering van de herstelmaatregel al dan niet de eigenaar is. De stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen daarentegen dienen wel een voorafgaand positief advies van de Hoge Raad te verkrijgen, ongeacht het feit of degene die tot de herstelmaatregel werd veroordeeld, al dan niet de huidige eigenaar is.

In voorkomend geval kan, zoals in het bodemgeschil, de huidige eigenaar worden geconfronteerd met de gevolgen van de herstelmaatregel die tegen een vroegere eigenaar werd uitgesproken. Zulks vloeit evenwel niet voort uit de in het geding zijnde bepalingen, maar uit de aard van de herstellordering, die een zakelijk karakter heeft, zoals het Hof bij zijn arrest nr. 2/2011 van 13 januari 2011 heeft geoordeeld.

B.4.3. Het in het geding zijnde verschil in behandeling is derhalve niet zonder redelijke verantwoording.

B.5. De prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

De artikelen 6.1.7 en 6.1.46 van de bij besluit van de Vlaamse Regering van 15 mei 2009 gecoördineerde Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening schenden de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

Aldus uitgesproken in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op de openbare terechtzitting van 29 januari 2014.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

M. Bossuyt